

τεράει τή δυχατέρα του τήν ξακουστή τήν πεντάμορφη πώς θάν τήν καρτεράει!... Καί τότες ὁ Βασιλιάς μπρός στο Βεζύρη του καί στή δωδεκάδα του θά πεί:

— Νά ὁ σωτήρας τῆς κόρης μου!... Τόν κάνω παιδί μου καί διάδοχό μου!... Καί θάν τονέ προσκυνήσει ὁ θεζύρης καί θάν τονέ δοξάσει ἡ δωδεκάδα!... Κι ὁ μονάκριβος τῆς χήρας καί τῆς κυρούλας δίχως νά πεί κανενός τίποτα παραμερίζει ἀρματόνευται μέ τὸ στελέτο του καί ξεκινάει κατὰ τὸ γιάλινο πύργο πού οἱ ἄλλοι δέν κατάλαβαν τίποτις. Καί προχωροῦσε καί τὸ πανόραμα μαζί του. Τώρα παρακάτου θάπαντήσῃ τις δυὸ γυναῖκες νά μαλόνουνε. Τῆ νύχτα μέ τὴν ἡμέρα. Ἡ νύχτα θά φορεῖ τὰ μάθρα τῆς κ' ἡ μέρα τὰ λεφκά τῆς. Θάν τις ἀκούσει καί τις δυὸ νάν τοῦ πούν:

— Παλικάρι μου βόθηθα με κι ὅ,τι μοῦ πείς θά στο κάμω ..

Κι ἀφτός τῆς νύχτας θά βοηθήσει. Θά πιάσει τὴν ἡμέρα καί θάν τῆ δέσει σφιχτὰ στο δέντρο· κ' ἡ νύχτα γιὰ τὸ χατήρι του δέ θά φύγει ὡς ὅτου ἀφτός σκοτόσει τὸ Δράκοντα!... Καί παρακάτου θά θρεῖ νά βόσκουνε τὰ δυὸ τάλογα τοῦ χειμῶνα καί τοῦ καλοκαιριοῦ. Τάλογο τοῦ καλοκαιριοῦ θάβαναι καλοθρεμένο καί θά χλιμιντράει· καί τάλλο τοῦ χειμῶνα τάλογο παραμερισμένο θάβαναι χάμου πεσμένο σάν ψοφήμι! Κι ἀφτός δέ θά πιάσει τὸ ναζιλό τάλογο· μόνε πρίμα θά τραβήξει στο ψοφάλογο καί θάν τὸ σηκόσει καί θάν τὸ χαηδέψει καί θάν τὸ καθαλικέψει καί θάν τοῦ σφίξει τὰ λουριά του κ' ἐκεῖνο θάρχισει τότες τοὺς τσίνους καί τὸ τρέξιμο! Ἀπὸ θουνὸ σέ θουνὸ θά πηδάει! Σάν ἀστραπὴ θά χάνεται καί σάν τὸν ἄνεμο μέ τὸ χνώτο του θά μουγκρίζει στίς ράχες! Καί τότες τὸ φοβερό τάλογο τοῦ χειμῶνα θάν τοῦ πεί:

— Δέ σέριξα μέ νίκηρες! Εἶμαι δικό σου...

— Πήγαινε με στο γιάλινο πύργο καταμεσίς τοῦ πελάγου πού ὁ Δράκοντας φυλάει τὴν κλεμένη τῆ Βασιλοπούλα. Ἐκεῖ θά σκοτόσω τὸ Δράκοντα καί θά γλυτόσω τῆ Βασιλοπούλα· καί καθάλα ἀπάνου σου μέ τῆ Βασιλοπούλα στὰ καπούλια σου γύρνα με στοῦ Βασιλιά τὸ παλό τι!...

Κι ὁ μονάκριβος τῆς χήρας καί τῆς κυρούλας προχωροῦσε δύσκολα κατεβαίνοντας τὰ κατσάβραχ τοῦ θουνοῦ καί τὸ πανόραμα μαζί του μέ τις εἰκόνες του ἀνακατομένες. Κ' ἐκεῖ ἀκούγονται φωνές! Γυναϊκίσιες φωνές!... Βέβαια τὸ πρῶτο συναπάντημα! Ἡ μέρα κ' ἡ νύχτα!... Παραμερίζει ὁ γυιὸς τῆς χήρας νά ἰδεῖ νά διακρίνει τὴν ἀσπροφόρα καί νάν τὴν πιάσει· στο δέντρο νάν τῆ δέσει!... Κ' εἶδε ἀπὸ τῆ θίγλα του νά περνάνε δυὸ τρεῖς χωριανοὶ καί δυὸ τρεῖς χωριανές σκούζοντας καί μαλοτραβούμενοι:

— Πάει ὁ Πάνος!... Πάει ὁ Πάνος!...

Κ' εἶταν ἡ μάνα του κ' ἡ κυρούλα του κ' ἡ θειά του κ' οἱ μπαρμπάδες του. Τὸν ἔνισσαν πού χάθηκε καί χίλια ὑποψιάστηκαν. Εἶτε σημάδι κι ἀφτό εἶταν εἶτε δέν εἶταν ἐχέχασαν καί τὸν τρόμο τάστεριου τοῦ κι ἀπὸ τὸν Ἄθγερινὸ πιδό λαμπεροῦ πού σβιοῦσε κι ἀναθε κεί κάτω μακριὰ στή μεγάλη τῆ θάλασα καί τράβηξαν μέ τὸν καινούργιο τους τὸν τρόπο γιὰ τὸ χάσιμό του ἴσως καί τονέ συντύχουν. Κι ὁ μονάκριβος τῆς χήρας καί τῆς κυρούλας σέ λίγο ἐφέρονταν πάλε στο χωριὸ θλαστημώντας καί κλαίοντας!...

Κ' ἐκεῖ ἀπόξω τὴν ἐκκλησιὰ ὄλο τὸ χωριὸ ὄχι ἡσυχότερο μὰ μ' ἀλιώτικον ἀνταριασμό εἶταν τότε γονατισμένο κι ὁ παπάς ψιθύριζε τὸν ἐξορκισμό τοῦ δαίμονα τοῦ ἀλωπίσιου πουλιοῦ πού δέν τὸ εἶδαν οἱ χριστιανές καί μόνο ἀκουστὰ τῶχαν τοῦ ματιοῦ τοῦ Δράκοντα!... Καί τὸ μάτι τοῦ Δράκοντα ὀλοένα ἀνοιγόκλεινε· κι ἀκόμα πού ἀφ τὴν τσιμα τοῦ Πενταδάχτυλου ἀρχισέ τὸ γλυκοχάραμα τῶστρι τὸ κι ἀπὸ τὸν Ἄθγερινὸ πιδό λαμπερὸ σβιοῦσε κι ἀναθε, σβιοῦσε κι ἀναθε, σβιοῦσε κι ἀναθε!... Ξημέροσε πιά! Τανάστατο χωριὸ ἐκεῖ ἐβρίσκονταν ἀκόμα. Στῆ θέση τοῦ ἀστεριου νησιὰ ξεχώριζαν. Πάει καί τῶστρι! Πάει κι ὁ Δράκος! Ἡ μέρα τοὺς σύχασε κομάτι ἀκόμα καί τὸ μονάκριβο τῆς χήρας καί τῆς κυρούλας!...

## ΜΕ ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ

### ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

Εἶνε ζήτημα ἀν ὑπάρχη στὸν κόσμο πιδό ἐξωφρενικὸ παράδειγμα σεμνοτυφίας ἀπ' τὸ ἐξῆς αὐθεντικώτατο, τὸ ὁποῖο σᾶς «σερβίρουμε» εὐθὺς ἀμέσως:

Λοιπὸν, ἡ Ἄγγλις ἀριστοκράτις λαίδη Κάφ, ἐξέδωκε στὰ 1863 ἓνα βιβλίον «Περὶ ἐθιμοτυπίας καί καλῆς συμπεριφορᾶς», τὸ ὁποῖο τυπώθηκε σέ πολυτελῆ ἀντίτυπα καί μοιράστηκε στὰ πιδό φημισμένα κοσμικὰ σαλόνια.

Ἀνοίξτε τώρα τῆ σελίδα 80 τοῦ βιβλίου αὐτοῦ κι' ἀπολαύστε τὴν ἐξῆς παράγραφο:

«Μιά οἰκοδέσποινα, ἡ ὁποία σέβεται τὸν ἑαυτό της καί τὰ χρηστὰ ἦθη, θ' ἀποφύγη τὴν ἀνάμμιξι — στὰ ράφια τῆς βιβλιοθήκης της — βιβλίων ἀρρένων καί θηλέων συγγραφέων. Πρέπει σέ χωριστὸ ράφι νά τοποθετῆ τὰ βιβλία τῶν ἀρρένων συγγραφέων, καί σέ χωριστὸ ράφι τὰ τῶν θηλέων. Τότε μόνον ἐπιτρέπεται μιὰ τέτοια ἀνάμμιξι, ὅταν τύχη νά ἀποτελοῦν ἀνδρόγυνο ὁ ἄρρην κ' ἡ θήλεια συγγραφεύς»!!!

\* \* \*

Θέλετε τώρα καί τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς ἀναιδείας καί τοῦ «τουπέ»; Ἀπολαύστε το: Ὁ Οὐγγρος ὑπολοχαγὸς τοῦ πυροβολικοῦ Κάρλ Κμέττυ, ἀπετάχθη ἀπ' τὸ στρατὸ στὰ 1919 γιὰ διακόσια ὀγδόντα (ἀριθ. 280) διαφορετικὰ «βαρύτατα πταίσματα κατὰ τῆς ἀνδρικής καί στρατιωτικῆς τιμῆς καί πειθαρχίας», τὰ ὁποῖα ἀποδείχτηκαν ὄλα, μέχρι τοῦ τελευταίου. Λίγες ἡμέρες ὄμως μετὰ τὴν ἀπόταξί του, εἶχε τὸ «τουπέ» νά μινύση «ἐπὶ δυσφημίσει» τὸν ἐκδότη μιᾶς ἐφημερίδος τῆς Βουδαπέστης, ἐπειδὴ ἀνέγραψε ἀπλῶς στο φύλλον του τῆ σχετικὴ εἶδησι τῆς ἀποτάξεως!

Καί τὸ θράδι τὸ ξαναντίκρισαν τὸ ἀστέρι. Σάν κ' ἐχτές κι ἀποσπεροῦ τὸ ἴδιο. Τρόμαξε τὸ χωριὸ· μὰ λιγότερο. Δέν ἔμειναν ὡς τὸ πουρνὸ ἄγρυπνοι οὔτε ξενύχτησαν ἀπόξω τὴν ἐκκλησιὰ. Καί τὸ ἄλλο θράδι τὸ ξαναεἶδαν τᾶστέρι, τοῦ Δράκοντα τὸ μάτι καί φοβήθηκαν, μιὰ σταλιά φοβήθηκαν, καί τᾶλλο θράδι πάλε τὸ εἶδαν καί γέλασαν!... Καί τᾶλλο οὔτε κοίταξαν κείθε!...

Ὁ Δράκοντας ἄγρυπνος κάθε νύχτα κεί κάτω μακριὰ στή μεγάλη τῆ θάλασα στο γιάλινο πύργο καταμεσίς τοῦ πελάγου τῆ φυλάει τὴν πεντάμορφη τῆ Βασιλοπούλα καί μόλις ὁ χωριανὸς τοῦ Γαμπριᾶ τὸ θυμάται πιδό κι ἀξιόνει νά ρίξει τῆ ματιὰ του!... Οὔτε κι ὁ μονάκριβος τῆς χήρας τῆ βασιλοπούλα του τὴν ξαναονειρέβεται! Δίπλα τοῦ ἐκεῖ στέκεται ἡ παπαδοπούλα· ἡ ἀληθινή του Τύχη!...

Πέρασαν μῆνες. Ἐνας ὑποψήφιος ξενύχτισε μιὰ θραδιά στοῦ Γαμπριᾶ πού βρέθηκε γιὰ ψηφοκυνηγήμα. Ἀπὸ τοῦ θανάτου τὸ χαγιάτι τῆ νύχτα ἀντίκρισε κεί κάτω μακριὰ στή μεγάλη τῆ θάλασα ἓν' ἄστρι κι ἀπὸ τὸν Ἄθγερινὸ πιδό λαμπερὸ πού ἀναθε κ' ἔσβυνε. Ἀπόρησε λίγο καί ταραχτήκε καί ρώτησε τείναι:

— Ὁ γιάλινο πύργος τοῦ Δράκοντα πού φυλάει τῆ Βασιλοπούλα. Εἶνε τὸ μάτι τοῦ Δράκοντα!...

Ὁ ὑποψήφιος δέ σκέφτηκε καί πολὺ πιδό βρήκε τ' εἶταν. Εἶπε μέ χαμόγελο:

— Καλὲ εἶνε ὁ φάρος τοῦ Πόρτο-Λόγκου πού ἐστήσαμε ἐδῶ καί τόσο καιρό. Φαίνεται ὡραία ἀπὸ δῶ...

Μὰ καί τί; κανεὶς δέν παρασκοτίστηκε στο χωριὸ!... Εἶτε Δράκοντας εἶτε φάρος ἡ παράξενη λάμψη τοὺς εἶταν πιδό ἓνα πράμα πού δέν ἀξίζε τὴν προσοχή τους.

Τὸ Στοιχειὸ εἶχε καμομένη τὴν περιόδὸ τοῦ στοῦ Γαμπριᾶ!...

(1898)

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΜΠΥΣΗΣ

ΣΗΜ. «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ». — Ἡ σύνταξις καί ἡ ὀρθογραφία τῶν εἰς τὴν παρούσαν σελίδα δημοσιευομένων διηγημάτων, τηροῦνται ὡς ἔχουν εἰς τὸ πρωτότυπον.

